

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁיחֵבֶר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

הַקְדָּמַת הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך א' - חלק ח'

קונטרס 8

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישאלא חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אגרות הזהר

[המשך מקונטרס הקודם]

"אֲשֶׁרִי אָדָם שׁוֹמֵעַ לִי לְשִׁקֵּד עַל דְּלִתּוֹתַי יוֹם יוֹם". דְּבַר גָּדוֹל הוּא לְזָכוֹת הַרְבִּים בְּזֵהָר הַקְּדוֹשׁ, וְסִגְלָתוֹ רַמָּה וְעֵלְיוֹנָה לְחִזְק לְבָבוֹת הַמוֹנֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל גְּזֵרוֹת. וְנִתְפָּרְסְמוּ דְבָרֵי מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹהִי הַרְבֵּ מְרֻדְכֵי שְׂרַעְבֵי זֵיע"א, כִּי לְמוֹד הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ וְקַבְּלָה שְׁעָה אַחַת בְּשַׁבַּת שָׁנָה לְלַמּוֹד 75 שָׁנִים בַּיְמוֹת הַחֹל! וּמִנֵּן "הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ" הוּא גֵימַטְרִיא "תּוֹרָה חֲבִיבָה", "בֶּן דָּוִד מְשִׁיחַ צְדָקָה", "ה' עֲלִיוֹן עַל כָּל הָאָרֶץ", "וְיִתְבוֹנְנוּ חֲסֵדֵי ה'", "וּמַעֲשֵׂה יְדִינּוּ כּוֹנְנֵהוּ". וּבִפְרָט בַּשָּׁנָה הַזֹּ – ה"תש"ע – כְּמִנֵּן "אוֹר חֲדָשׁ עַל צִיּוֹן". יִשׁוּטְטוּ רַבִּים וְתִרְבֶּה הַדַּעַת כְּמִים לַיָּם מְכַסִּים בְּכָל פְּרֻד"ס הַתּוֹרָה.

וּאִפְרִיּוֹן נְמַטְיִיה לְהֵאֵי גַבְרָא רַבָּא וְיִקְרִיא הַרְבֵּ הַגָּאוֹן מְעוֹז וּמַגְדוֹל מְזֻכָּה הַרְבִּים, אֲשֶׁר אוֹתָה נִפְשׁוֹ לְפַעַל גְּדוּלוֹת וּנְצוּרוֹת מְזִי קִדְשׁ הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ לְעַם קְדוֹשׁ. וְאִמִּינָא אִישׁר חִילָה לְאוֹרִיתָא בְּאֲשֶׁר הֵשֵׁם אֲתוֹ. וְהִנְנוּ לְבָרְךָ מְבָרְךָ שְׁחַפֵּץ הֵשֵׁם בְּיָדוֹ יַצְלַח. תִּרְבֵּ גְדֻלָּתוֹ, יִפּוּצוּ מַעֲיִנּוֹתָיו חוּצָה לְהַגְדִּיל פְּרֻד"ס הַתּוֹרָה וּלְהַאֲדִירָה.

וְנִזְכָּה בְּלִנּוּ בְּסִיעֵתָא דְשְׂמִיָּא שְׁכָל לְמוֹדִינוּ יְהֵא לְהִקִּים שְׂכִינְתָא מַגְלוֹתָא בְּקִרּוּב, אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה, בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

בְּבִרְכַת הַתּוֹרָה:

אֲבֵרָהֶם מְרֻדְכֵי יַצְחָקִי – הַחוּנָה פַּה פּוֹרַת

[המשך בקונטרס הבא]

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וְכַתֵּב בְּסֵפֶר "זֶהר חיי" דְּכָל אֶחָד חַיֵּב לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה בְּשַׁבַּת כְּפִי
יְכוּלָתוֹ בְּכָל חֻלְקֵי פְרֻד"ס הַתּוֹרָה וּבְדַרְשׁוֹת חַז"ל, וּבִשְׁוֹר"ת תּוֹרָה לְשִׁמָּה
(לְרַבְּנֵי יוֹסֵף חַיִּים – אִו"ח סימן צ"ח) כְּתַב: כִּי מִי שֶׁחֲדָשׁ אֵיזָה חֲדוּשׁ בַּתּוֹרָה בְּמִשְׁךְ
הַשְּׁבוּעַ וְכַתְּבָם לֹא יוֹצֵא אוֹתוֹ בְּפָה עַד שַׁבַּת, וְאִזּוּ נִחְשָׁב שֶׁחֲדָשׁוֹ בְּשַׁבַּת.
הַגַּה"ק רַבִּי אֱלִיעֶזֶר פֶּאֶפּוֹ זי"ע בְּפֶלֶא יוֹעֵץ (עֶרֶךְ חֲדוּשׁ), כְּתַב: רַק
שְׂעִמְעַל בְּכָל כּוּחוֹ לְחַדֵּשׁ חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה דְּהֵינּוּ לְהַקְשׁוֹת וּלְתַרְץ בַּתַּנ"ךְ
וּבִש"ס אוֹ לְפָרֵשׁ פְּרוּשִׁים בְּפְרֻד"ס עַל תַּנ"ךְ וְש"ס. וְאַח"כּ כְּתַב: וְגַם לְמוֹד
סֵפֶר הַזֶּהר הַקְדוּשׁ אֵף בְּאִין מִבֵּין חֲשׁוֹב לוֹ כְּאִילוֹ חֲדָשׁ חֲדוּשִׁים עַכ"ל.
הַרְאֵת לְדַעַת דְּהַלּוּמֵד זֶה"ק יוֹצֵא יָדֵי חוֹבַת חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה גַּם בְּכָל
הַפְּרֻד"ס, וְזֶהוּ בְּנוֹדָאֵי חֲדוּשִׁים אֲמַתִּיִּים וְתוֹרָה לְשִׁמָּה, וּבְזֶהר הַקְדוּשׁ
בְּהַקְדָּמָה^ה (דַּף ד' ע"ב וְדַף ה' ע"א), כְּתַב: דְּכַמָּה צְרִיךְ לִיזְהַר שְׂיֵהָא תּוֹרָתוֹ תּוֹרַת
אֲמֵת.

וְהוּא כְּתוּב בְּהַקְדָּמַת הַזֶּהר (דַּף ד' ע"ב, וְדַף ה' ע"א). בְּרֵאשִׁית רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח (יִשְׁעִיָּה נ"א)
וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ. כְּמָה אֵיט לִיָּה לְבַר נֵשׁ לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּאוּרִיָּתָא יִמְמָא וְלִילִיא, בְּגִין
דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צִיִּית לְקַלְהוֹן דְּאֵנּוֹן דְּמַתְּעַסְקִי בְּאוּרִיָּתָא, וּבְכָל מְלָה דְּאַתְחַדֵּשׁ
בְּאוּרִיָּתָא עַל יְדָא דְּהַהוּא דְּאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִיָּתָא, עַבִּיד רְקִיעָא חֲדָא. – וּבִיאוּרִי: בְּרֵאשִׁית.
רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח, (יִשְׁעִיָּה נ"א) וְאֲשֵׁם דְּבָרֵי בְּפִיךָ. כְּמָה יֵשׁ לְאַדָּם לְהַשְׁתַּדַּל בַּתּוֹרָה יוֹמָם
וְלַיְלָה, מִשׁוּם שְׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקַשֵּׁיב לְקוֹלוֹת אוֹתָם שְׁמַתְּעַסְקִים בַּתּוֹרָה. וּבְכָל
דְּבַר שְׁמַתְּחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה עַל יְדֵי אוֹתוֹ שְׁמַשְׁתַּדַּל בַּתּוֹרָה, עוֹשֶׂה רְקִיעַ אַחַד^ו (עֵינֵן שֵׁם בְּאוּרִיךָ).
(וּבְהַמְשָׁךְ) וְעַל דָּא כְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה ה) הוּי מוֹשְׁכֵי הַעוֹן בַּחֲבֻלֵי הַשּׁוּא. הַעוֹן דָּא דְּכּוֹרָא.
וְכַעֲבוֹת הַעֲגָלָה חֲטָאָה. מָאן חֲטָאָה, דָּא נוֹקְבָא דְּאֶקְרִי חֲטָאָה. אִיְהוּ מִשְׁיָךְ הַהוּא דְּאֶקְרִי
עוֹן בְּאֵנּוֹן חֲבֻלֵי הַשּׁוּא. וּלְבַתֵּר כְּעֲבוֹת הַעֲגָלָה חֲטָאָה, לְהֵיָּא נוֹקְבָא דְּאֶקְרִי חֲטָאָה,
דְּתַמְּן אֲתַתְּקַפַּת לְמַהוּי טַס לְקַטְלָא בְּנֵי נְשָׂא. וְעַל דָּא (מְשַׁלִּי ז) כִּי רַבִּים חֲלָלִים הַפִּילָה, מָאן
הַפִּילָה, דָּא הֵיָּא חֲטָאָה דְּקַטְלִית בְּנֵי נְשָׂא. מָאן גְּרִים דָּא, תְּלַמִּיד חֲכָם דְּלֹא מְטִי
לְהוֹרָאָה וּמוֹרָה, רַחֲמֵנָא לְשׁוֹבָן. – וּבִיאוּרִי: וְעַל זֶה כְּתוּב (יִשְׁעִיָּה ה) הוּי מוֹשְׁכֵי הַעוֹן בַּחֲבֻלֵי
הַשּׁוּא. הַעוֹן זֶה הוֹכֵר. וְכַעֲבוֹת הַעֲגָלָה חֲטָאָה, מִי הַחֲטָאָה? זוֹ הַנְּקֵבָה שְׁנִקְרֵאת חֲטָאָה.
הוּא מוֹשֵׁךְ אֶת אוֹתוֹ שְׁנִקְרֵא עוֹן בְּאוֹתָם חֲבֻלֵי הַשּׁוּא. וְאַחַר כֵּךְ כְּעֲבוֹת הַעֲגָלָה חֲטָאָה,
אֵת אוֹתָהּ הַנְּקֵבָה שְׁנִקְרֵאת חֲטָאָה, שְׁשֵׁם הַתְּגַבְּרָה לְהִיּוֹת טְסָה לְהַרְגַּ בְּנֵי אָדָם. וְעַל זֶה
(מְשַׁלִּי ז) כִּי רַבִּים חֲלָלִים הַפִּילָה. מִי הַפִּילָה? זוֹ אוֹתָהּ הַחֲטָאָה שְׁהוֹרָגַת בְּנֵי אָדָם. מִי גָרַם
אֵת זֶה? תְּלַמִּיד הַחֲכָם שְׁלֹא הִגִּיעַ לְהוֹרָאָה וּמוֹרָה. הַרְחֵמֵן יִצְלִנּוּ.

השדים, שטעו אחריה יראים ראשונים וחשבו להתקרב אליה. והיא מדלגת ששים אלף פרסאות, ונעשית בכמה ציורים לגבי בני אדם כדי שיטעו אחריה בני אדם.

ושני ממנים אלה פורחים ומשוטטים בכל העולם וחוזרים למקומם, והם מעוררים לאותם בני בניו של קנן ברוח של יצרים רעים לעשות תולדות. השמים ששם הם שולטים אינם כאלה, והארץ לא מולידה בכתם שלהם זרע וקציר כמו אלה, ולא חוזרים אלא בכמה שנים וזמנים. והם אלהי השמים וארקא לא עשו. יאבדו מארץ עליונה של תבל, שלא ישלטו בה ולא ישוטטו בה, ולא יגרמו לבני אדם להטמא ממקרה לילה. ועל זה יאבדו מהארץ ומתחת השמים, שנעשו בשם של אלה, כמו שנתבאר. ולכן פסוק זה הוא תרגום, שלא יחשבו מלאכים עליונים שעליהם אומרים, ולא יקטרגו לנו. ועל זה הסוד של "אלה" כמו שנתבאר, הוא דבר קדוש שלא מתחלף בתרגום.

אמר לו רבי אלעזר, פסוק זה שכתוב (ירמיה') מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה, אינה שבח הוא? אמר לו, אלעזר בני, פסוק זה נאמר בכמה מקומות, אבל ודאי הוא לא יראך, שכתוב כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם שהרי בא לפתח פה הרשעים שחושבים שהקדוש ברוך הוא לא יודע הרהוריהם ומחשבותיהם, ולכן יש להודיע את שטותם. שפעם אחת בא אלי פילוסוף אחד מאמות העולם, אמר לי: אתם אומרים שאלהיכם שולט בכל רומי השמים? כל הצבאות והמרכבות

אמהון דשדין דטעו אבתרהא דחלין קדמאין וחשבין למקרב לגבה. ואיהי דליגת שתין אלפין פרסין ואתעבדת בכמה ציורין לגבי בני נשא בגין דיטעון בני נשא אבתרה.

וארין תרין ממנן פרחין ומשטטן בכל עלמא ואהדרן לאתרייהו. ואנון מתערין לאנון בני בניו דקין ברוחא דיצירין בישין למעבד תולדות. שמיא דשלטין תמן לאו כהני. ולא אולידת ארעא בחילא דלהון זרעא וחצדא כהני. ולא אהדרן אלא בכמה שנין וזמנין. ואנון אלהא די שמיא וארקא לא עבדו. יאבדו מארעא עילאה דתבל, דלא ישלטון בה ולא ישטטון בה ולא יהון גרמין לבני נשא לאסתאבא ממקרה ליליא. ועל דא יאבדו מארעא ומן תחות שמיא דאתעבדו בשמא דאלה כמה דאתמר. ועל דא האי קרא תרגום דלא יחשבון מלאכי עלאי דעלייהו אמרין, ולא יקטרגו לן. ועל דא רזא דאלה כמה דאתמר איהו מלה קדישא דלא אתחלף בתרגום.

אמר ליה רבי אלעזר, האי קרא דכתיב, (ירמיה') מי לא יראך מלך הגוים פי לך יאתה, מאי שבחא איהו. אמר ליה אלעזר ברי, האי קרא בכמה דוכתי אתמר, אבל ודאי לאו איהו (נ"א הכי) דכתיב, (ירמיה') פי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם דהא אתא למפתח פומא דחייבין דחשבין דקדשא בריה הוא לא ידע הרהורין ומחשבין דילהון. ובגין כך אית לאודעא שטותא דלהון. דזמנא חדא אתא פילוסופא חדא דאומות העולם לגבאי, אמר לי אתון אמרין דאלהכון שליט בכל רומי שמיא. פלהון חילין ומשריין לא אדבקן שאלהיכם שולט בכל רומי השמים?

פסוק זה לא מגדיל את כבודו כל כך, שכתוב כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין פמוף. מה שקול זה לבני אדם שאין להם קיום?

ועוד, שאתם אומרים (דברים לד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם - אבל באמות העולם קם. גם כך אני אומר, בכל חכמי הגוים אין פמוהו - אבל בחכמי ישראל יש. אם כך, אלוה שיש בחכמי ישראל פמוהו, אינו האלוה השליט. עין בפסוק ותמצא שדיקתי פראוי. אמרתי לו: ודאי יפה אמרת.

מי מתייה מתים? אלא הקדוש ברוך הוא לבדו. בא אליהו ואלישע והחיו מתים. מי מוריד גשמים? אלא הקדוש ברוך הוא לבדו. בא אליהו ומנע אותם, והורידם בתפלתו. מי עשה שמים וארץ? אלא הקדוש ברוך הוא לבדו. בא אברהם והתקיימו בעמדם בגללו. מי מנהיג את השמש? אלא הקדוש ברוך הוא. בא יהושע והשתיקו וצנהו שיעמד על עמדו ושקט, וכתוב (יהושע י) וידם השמש וירח עמד. הקדוש ברוך הוא גזר גזר דין - גם כך משה גזר גזר דין והתקיים. ועוד, שהקדוש ברוך הוא גזר גזרות - וצדיקי ישראל מבטלים אותם, שכתוב (שמואל ב כג) צדיק מושל יראת אלהים. ועוד, שהוא מצנה אותם ללכת בדרךיו ממש להתדמות לו בכל. הלך אותו פילוסוף והתגזר בכפר שחלים, וקראו לו יוסי קטינאה, ולמד תורה הרבה, והוא בין חכמי וצדיקי אותו מקום.

בעת יש להסתפל בפסוק, והרי סגיא. ואיהו בין חכימין וזכאין דההוא אתר. השתא אית לאסתפלא בקרא והא כתיב, (ישעיה מ) כל הגוים פאין נגדו.

ולא ידעי אתר דיליה. האי קרא לא אסגי יקריה כל כך. דכתיב פי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין פמוף. מאי שיקולא דא לבני נשא די לית (דף י"ג א) לון קיומא.

ותו דאתון אמרין (דברים לד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם אבל באומות העולם קם. אוף הכי אנא אימא בכל חכמי הגוים אין פמוהו, אבל בחכמי ישראל אית. אי הכי אלהא דאית בחכמי ישראל פנותיה לאו איהו עלאה שליטא. אסתפל בקרא ותשפח דדייקנא כדקא יאות. אמנינא ליה ודאי שפיר קא אמרת.

מאן מתייה מתים אלא קדשא בריך הוא בלחודוי, אתא אליהו ואלישע ואחיו מתייא. מאן מוריד גשמים אלא קדשא בריך הוא בלחודוי אתא אליהו ומנע לון ונחית לון בצלותיה. מאן עבד שמיא וארעא אלא קדשא בריך הוא בלחודוי, אתא אברהם אתקיימו בקיומוהי בגינייה. מאן מנהיג שמשא אלא קדשא בריך הוא, אתא יהושע ושכיף ליה ופקיד ליה דיקום על קיומיה ואשתכך וכתוב, (יהושע י) וידום השמש וירח עמד. קדשא בריך הוא גזר גזר דין אופ הכי משה גזיר גזר דין ואתקיימו. ותו דקדשא בריך הוא גזר גזרין וצדיקיא דישאל מבטלין לו דכתיב, (שמואל ב כג) צדיק מושל יראת אלהים. ותו דאיהו פקיד לון למתהך באורחוי ממש לאתדמא ליה בכלא. אזל ההוא פילוסופא ואתגיייר בכפר שחלים וקרין ליה יוסי קטינאה. ואולף אורייתא סגיא. ואיהו בין חכימין וזכאין דההוא אתר.

כְּתוּב (ישעיה מ) כָּל הַגּוֹיִם כְּאִיִן נִגְדוּ, מַה הַרְבּוּי כָּאֵן? אֵלָּא, מִי לֹא יִרְאֶף מְלַךְ הַגּוֹיִם, וְכִי מְלַךְ הַגּוֹיִם הוּא, וְלֹא מְלַךְ יִשְׂרָאֵל? אֵלָּא בְּכָל מְקוֹם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רְצָה לְהַשְׁתַּבַּח בְּיִשְׂרָאֵל, וְלֹא נִקְרָא - רַק עַל יִשְׂרָאֵל לְבָדָם, שְׁכַתוּב (שמות ה) אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי הָעֶבְרִים. וְכַתוּב כֹּה אָמַר ה' מְלַךְ יִשְׂרָאֵל. מְלַךְ יִשְׂרָאֵל בּוֹדָאֵי. אָמְרוּ אַמּוֹת הָעוֹלָם: פִּטְרוֹן אַחַר לָנוּ בַּשָּׁמַיִם, שְׁהֵרִי מִלְּכֶכֶם לֹא שׁוֹלֵט אֵלָּא עֲלֵיכֶם לְבָדְכֶם, וְעֲלֵינוּ אֵינוּ שׁוֹלֵט.

בא הַפְּסוּק וְאָמַר, מִי לֹא יִרְאֶף מְלַךְ הַגּוֹיִם [נ"א הַמְּלַךְ הַעֲלוּיִן לְרִדּוֹת בְּהֶם וְלַחֲלוּקָתָם וְלַעֲשׂוֹת בְּהֶם רְצוֹנוֹ. כִּי לֹךְ יָאֵתָה, לְרִיד מִפּוֹד לְמַעְלָה וְלַמַּטָּה. כִּי בְּכָל חֻכְמֵי הַגּוֹיִם] - אֵלָּה שְׁלֵיטִים גְּדוּלִים הַמְּמַנִּים עֲלֵיהֶם. וּבְכָל מַלְכוּתָם - בְּמַלְכוּת הַהִיא שְׁלַמְעֵלָה, שְׁהֵרִי אַרְבַּע מַלְכוּתוֹת שׁוֹלְטוֹת יֵשׁ לְמַעְלָה, וְשׁוֹלְטוֹת בְּרְצוֹנוֹ עַל כָּל שְׂאֵר הָעַמִּים, וְעַם כָּל זֶה אֵינן בְּהֶם שְׁיַעֲשֶׂה אֶפְלוֹ דְבַר קָטָן אֵלָּא כְּמוֹ שְׂעֻזָּה אוֹתָם, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (דניאל ד) וְכַרְצוֹנוֹ עוֹשֶׂה בְּצַבָּא הַשָּׁמַיִם וּבְדִירֵי הָאָרֶץ. חֻכְמֵי הַגּוֹיִם - אוֹתָם הַמְּמַנִּים וְהַגְּדוּלִים שְׁלַמְעֵלָה שְׁחַכְמַתָּם הִיא מֵהֶם. וּבְכָל מַלְכוּתָם - הַמַּלְכוּת הַשְּׁלֵטָה, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר. וְזֶה הַמְּקָרָא כְּפִשְׁטוֹ.

אב"ר בְּכָל חֻכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל מַלְכוּתָם - אֵת זֶה מְצַאנוּ בְּסִפְרֵי הַרְאֻשׁוֹנִים, שְׂאוֹתָן מְרַכְּבוֹת וּצְבָאוֹת, אֵף עַל גִּב שְׁנַתְּמָנוּ עַל דְּבָרֵי הָעוֹלָם וּמִנָּה לְכָל אֶחָד לַעֲשׂוֹת פְּעֻלָּתוֹ, מִיְהוּ (נִסְתַּר קְדוּשׁ וְלֹא כַרְצוֹנוֹ) שְׁיַעֲשֶׂה שׁוֹם אֶחָד מֵהֶם כְּמוֹךָ? בְּגַלְל שְׂאֵתָה רְשׁוֹם בְּעֲלוּי, וְאֵתָה רְשׁוֹם בְּמַעֲשֶׂף מַפְלָם. וְזֶהוּ מֵאֵין כְּמוֹךָ ה'. מִיְהוּ נִסְתַּר קְדוּשׁ שְׁיַעֲשֶׂה וְיִהְיֶה כְּמוֹךָ

מֵאֵי רְבוּיָא הָכָא. אֵלָּא מִי לֹא יִרְאֶף מְלַךְ הַגּוֹיִם וְכִי מְלַךְ הַגּוֹיִם אִיהוּ וְלֹא מְלַךְ יִשְׂרָאֵל. אֵלָּא בְּכָל אֶתְר קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא בְּעָא לֹא שְׁתַּפְּחָא בְּיִשְׂרָאֵל, וְלֹא אֶתְקַרֵי אֵלָּא עַל יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּדֵי. דְּכַתִּיב, (שמות ה) אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי הָעֶבְרִים, וְכַתִּיב, (ישעיה מד) כֹּה אָמַר יי מְלַךְ יִשְׂרָאֵל. מְלַךְ יִשְׂרָאֵל וְדָאֵי. אָמְרוּ אוֹמוֹת הָעוֹלָם פִּטְרוֹן אֶתְרוֹן אִית לָן בְּשִׁמְיָא דְהָא מְלַכִּיכוֹן לֹא שְׁלִיט אֵלָּא עֲלֵיכוֹ בְּלַחֲדִיכוֹן וְעֲלֵנָּא לֹא שְׁלִיט.

אתא קָרָא וְאָמַר מִי לֹא יִרְאֶף מְלַךְ הַגּוֹיִם (נ"א מְלַכָּא עֲלֵיָּא לְרִדָּאָה לֹון וְלֹא לְקָאָה לֹון וְלַמַּעֲבָד כְּהוֹן רְעוּתִיתָ.

כִּי לֹךְ יָאֵתָה לְרַחֲמָא מִנְךָ לְעֵילָא וְתַתָּא. כִּי בְּכָל חֻכְמֵי הַגּוֹיִם) אֵלֵינן שְׁלִיטִין רַבְרַבִּין דֵּי מְמַנֵּן עֲלֵיהוּ. וּבְכָל מַלְכוּתָם בְּהוּא מְלָכוֹ דְלְעֵילָא. דְהָא אַרְבַּע מַלְכוּוֹן שְׁלִיטִין אִית לְעֵילָא וְשְׁלִטִין בְּרַעוּתִיתָה עַל כָּל שְׂאֵר עַמִּין. וְעַם כָּל דָּא לִית בְּהוּ דְיַעֲבִיד אֶפְלוֹ מְלָה זְעִירָא אֵלָּא כְּמָה דְפִקִיד לֹון דְכַתִּיב, (דניאל ד) וּכְמַצְבֵּיָה עֶבֶיד בְּחִיל שְׁמִיָא וְדִירֵי אַרְעָא. חֻכְמֵי הַגּוֹיִם אֲנוּן מְמַנֵּן וּרְבַרְבָּן דְלְעֵילָא דְחַכְמַתָּא דְלַהוֹן מַנְיִיהוּ הָוָה. בְּכָל מַלְכוּתָם מְלָכוּתָא דְשְׁלִיט כְּמָה דְאֶתְמַר. וְדָא הוּא כְּפִשְׁטִיתָה.

אב"ר בְּכָל חֻכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל מַלְכוּתָם. הֵאֵי אֲשַׁפְּחָנָא בְּסִפְרֵי קְדָמָאֵי, דְאֲנוּן מַשְׁרִיין וְחִיילִין אֵף עַל גִּב דְאֶתְפַּקְדָן עַל מַלְיָן דְעֲלָמָא וּפִקִיד לְכָל חַד לְמַעֲבַד עֶבֶידְתָּא, מֵאֵן הוּא (סְתִימָא קְדִישָׁא וְלֹא כְרַעוּתִיתָ) דְיַעֲבִיד שׁוֹם חַד מַנְיִיהוּ כְּמוֹךָ. בְּגִין דְאֵנְתָּ רְשִׁים בְּעֵילוּיָא, וְאֶתְ רְשִׁים בְּעוּבְדָךְ מַפְלָהוּ. וְדָא הוּא מֵאֵין כְּמוֹךָ יי, מֵאֵן הוּא סְתִימָאָה

בְּעֲלוּי, וְאֵתָה רְשׁוֹם בְּמַעֲשֶׂף מַפְלָם. וְזֶהוּ מֵאֵין כְּמוֹךָ ה'. מִיְהוּ נִסְתַּר קְדוּשׁ שְׁיַעֲשֶׂה וְיִהְיֶה כְּמוֹךָ

למעלה ולמטה ויהיה דומה לך
בכל? מעשה המלך הקדוש,
שמים וארץ. אבל הם (ישעיה
מד) תהו ותמונדיהם כל יועילו.
בקדוש ברוך הוא פתוב בראשית
ברא אלהים וכו', במלכותם פתוב
והארץ היתה תהו ובהו.

אמר רבי שמעון לחברים, בני
הלולא זו, כל אחד מכם יקשט
קשוט אחד לפלה. אמר לרבי
אלעזר בנו, אלעזר, תן מתנה אחת
לפלה, שהרי מחר יסתפל [הקדוש
ברוך הוא] [ניא בה] פשיקנס לחפה
באותם שירים ושבתים (אצעדות
וצמידים) שנותנים לה בני ההיכל
לעמד לפניו.

פתח רבי אלעזר ואמר, (שיר ג) מי
זאת עלה מן המדבר וגו'. מי זאת
- הפלל של שני קדושים של שני
עולמות בחבור אחד וקשר אחד
- עלה ממש להיות קדש קדשים.
שהרי קדש קדשים מ"י, ומתחבר
עם זא"ת פדי להיות עולה, שהיא
קדש קדשים. מן המדבר - שהרי
מן המדבר ירשה להיות פלה
ולקנס לחפה. ועוד, מן המדבר
היא עולה, כמו שנאמר (שיר ד)
ומדברך נאה. באותו מדבר של
לחש בשפתים היא עולה.

ושנינו, מהו שכתוב (שמואל א-
ד) האלהים האלה אלה הם
האלהים המפים את מצרים בכל
מפה במדבר, וכי כל מה שעשה
להם הקדוש ברוך הוא במדבר
היה? והרי בלשוב זה היה! אלא
במדבר - בדבור, כמו שנאמר
(שיר ד) ומדברך נאה, וכתוב
(תהלים עה) ממדבר הרים. גם כן
עלה מן המדבר - מן המדבר
ודאי. באותו דבר של הפה היא
עולה ונקנסת בין פני האמא,
ואחר כך בדבור ירדת ושרה

מלה דפומא איהי סלקא ואעלת בין גדיפי דאמא, ולבתר בדבורא

קדישא דיעביד ולהוי כמוך עילא ותתא.
ויהא דמי לך בכל, עובדא דמלפא קדישא
שמים וארץ, אבל אנון (ישעיה מד) תהו
ותמונדיהם כל יועילו. בקודשא בריך הוא
כתיב בראשית ברא אלהים וגו', במלכותם
כתיב והארץ היתה תהו ובהו.

אמר רבי שמעון לחברייא בני הלולא
דא, כל חד מנכוון יקשט קשוטא
חד לפלה. אמר לרבי אלעזר בריה.
אלעזר הב נבזבזא חד לפלה דהא למחר
אסתפל [קדשא בריך הוא] (ניא בה) פד יעול
לחופה באנון שירין ושבתין דיהבו לה
בני היכלא לקיימא קמיה.

פתח רבי אלעזר ואמר (שיר השירים ג) מי זאת
עולה מן המדבר וגו', מי זאת,
פללא דתרין קדושין דתרין עלמין בחבורא חדא
וקשורא חדא. עולה ממש למהוי קדש
קדשין. דהא קדש קדשין מ"י. ואתחברא
בזא"ת. בגין למהוי עולה דאיהי קדש
קדשין. מן המדבר דהא מן המדבר ירתא
למהוי כלה ולמיעל לחפה. תו מן המדבר
איהי עולה כמה דאת אמר, (שיר השירים ד)
ומדברך נאה בהוא מדבר (דף י"ב) דלחישו
בשפון איהי עולה.

ותנינן מאי דכתיב, (שמואל א ד) האלהים
האדירים האלה אלה הם האלהים
המפים את מצרים בכל מפה במדבר. וכי
כל דעביד לון קדשא בריך הוא במדבר הוה,
והא בלשובא הוה. אלא במדבר, בדבורא,
כמא דאת אמר, (שיר השירים ד) ומדברך נאה.
וכתיב, (תהלים עה) ממדבר הרים. אוף הכי
עולה מן המדבר, מן המדבר ודאי. בההיא
מלה דפומא איהי סלקא ואעלת בין גדיפי דאמא, ולבתר בדבורא

על ראשי העם הקדוש.
 איך עולה בדבור? שְׁהָרִי
 בהתחלה, כשֶׁבֶן אָדָם קָם בַּבֶּקֶר,
 יֵשׁ לוֹ לְבָרָךְ לְרַבּוֹנוֹ בְּשִׁעָה
 שְׁפָקֵחַ עֵינָיו. איך מְבַרֵךְ? כִּף הָיָה
 עוֹשִׂים חֲסִידִים רִאשׁוֹנִים: נִטְלָה
 שֶׁל מִים הָיוּ נוֹתְנִים לַפְּנִיָּהם,
 וּבִזְמַן שִׁמְתֵּעוֹרְרִים בְּלִילָה,
 רוֹחֲצִים יְדֵיהֶם, וְעוֹמְדִים
 וְעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וּמְבַרְכִים עַל
 קְרִיאָתָהּ. וּכְשֶׁהַתְּרַנְּגוּל קוֹרָא, אָז
 חֲצוֹת הַלֵּילָה מִמָּשׁ, וְאָז הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא עִם הַצְּדִיקִים
 בְּגֹן עֶדֶן. וְאִסּוּר לְבָרָךְ בְּיָדִים
 טְמְאוֹת וּמְזֻמּוֹת, וּמְבַרְכִים, וְכִף
 כָּל שִׁעָה.

בְּגִלְדֵי שְׁבִשְׁעָה שֶׁבֶן אָדָם יֵשֵׁן,
 רוּחוֹ פּוֹרַחַת מִמֶּנּוּ. וּבְשִׁעָה
 שְׁרוּחוֹ פּוֹרַחַת מִמֶּנּוּ, רוּחַ טְמֵאָה
 מְזַמְּנָת וְשׂוֹרָה עַל יְדָיו וּמְטַמְּאָת
 אוֹתָם, וְאִסּוּר לְבָרָךְ בְּהֵם לֵאלֹ
 נִטְלָה. וְאִם תֹּאמְרוּ, אִם כִּף הָרִי
 בַּיּוֹם כְּשֶׁאֵינָנוּ יֹשְׁן וְרוּחוֹ לֹא
 פּוֹרַחַת מִמֶּנּוּ וְלֹא שׂוֹרָה עֲלָיו
 רוּחַ טְמֵאָה, וּכְשֶׁנֶּכְנס לְבֵית
 הַכֶּסֶף לֹא יִבְרָךְ וְלֹא יִקְרָא בַּתּוֹרָה
 אֲפִלּוּ דָבָר אֶחָד עַד שִׁיִּחֵץ יְדָיו!
 וְאִם תֹּאמְרוּ בְּגִלְדֵי שֶׁהֵם מְלַכְלָכִים
 - לֹא כִּף הוּא, בְּמָה הַתְּלַכְלָכוֹ?
 אֵלָּא אוֹי לְבָנֵי הָעוֹלָם שְׂלֵא
 מְשִׁיחִים וְלֹא יוֹדְעִים עַל כְּבוֹד
 רַבּוֹנָם וְלֹא יוֹדְעִים עַל מַה עוֹמֵד
 הָעוֹלָם. יֵשׁ רוּחַ אֶחָד בְּכָל בֵּית
 כֶּסֶף שֶׁבְּעוֹלָם שֶׁשֵׁם שׂוֹרָה וְנִהְיָה
 מֵאוֹתוֹ לְכַלּוֹף וְטַנְפַת, וּמֵיֵד
 שׂוֹרָה עַל אוֹתָן אֲצַבְּעוֹת יְדֵי הַבֶּן
 אָדָם.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, כָּל מִי
 שֶׁשָּׂמַח בְּאוֹתָם הַמוֹעֲדִים וְלֹא
 נוֹתֵן חֶלֶק לְקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 אוֹתוֹ רַע עֵינָן, שֶׁטֶן שׂוֹנֵא אוֹתוֹ
 וּמְקַטְרֵג עֲלָיו וּמְסַלְקוֹ מִהָעוֹלָם,
 וְכַמָּה צָרוֹת עַל צָרוֹת מְסוּכָב לוֹ.
 חֶלֶק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשִׂמְחָה

נִחְתָּא וְשָׂרִיא עַל רִישֵׁיהּוּ דְעַמָּא קְדִישָׁא.
 הוּךְ סְלֵקָא בְּדַבּוּרָא. דְּהָא בְּשִׁירוּתָא כַּד בַּר
 נָשׁ קָאִים בְּצַפְרָא אִית לִיהּ לְבָרְכָא
 לְמֵאֲרִיהּ. בְּשִׁעָתָא דְפָקַח עֵינױ הִיךְ מְבַרֵךְ.
 הָכִי הוּוּ עַבְדֵי חֲסִידֵי קְדַמָּאי, נִטְלָא דְמֵיֵא
 הוּוּ יְהִיבֵי קְמִיֵהּוּ, וּבְזַמְנָא דֵאֲתַעְרוּ בְּלִילָא
 אֲסַחֵן יְדֵיהּוּ. וְקִיֵּימִי וְלַעֲאן בְּאוֹרֵיִתָא
 וּמְבַרְכֵי עַל קְרִיאָתָהּ. וְכַד תְּרַנְּגוּלָא קְרִי וְכַדִּין
 פְּלַגּוֹת לִילָא מִמָּשׁ, וְכַדִּין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 אֲשַׁתְּפַח עִם צְדִיקֵיִיא בְּגִנְתָּא דְעֶדֶן, וְאֲסִיר
 לְבָרְכָא בִּידִין מְסוֹאֲבוֹת וּמְזֻמּוֹת. (וּמְבַרְכִין).
 וְכֵן כָּל שִׁעָתָא.

בְּגִין דְּבְשִׁעָתָא דְבַר נֵשׁ נְאִים, רוּחִיהּ פְּרַחָא
 מְנִיָּה. וּבְשִׁעָתָא דְרוּחִיהּ פְּרַחָא מְנִיָּה,
 רוּחָא מְסַאָבָא זְמִין וְשָׂרִיא עַל יְדָיו וּמְסַאָב
 לוֹן וְאֲסִיר לְבָרְכָא בְּהוּ בְּלֹא נִטְלָה. וְאִי
 תִימָא אִי הָכִי הָא בִּימְמָא דְלֹא נְאִים וְלֹא פְּרַח
 רוּחִיהּ מְנִיָּה וְלֹא שָׂרִיא עֲלֵיהּ רוּחָא מְסַאָבָא
 וְכַד עָאל לְבֵית הַכֶּסֶף לֹא יִבְרָךְ וְלֹא יִקְרָא
 בַּתּוֹרָה אֲפִלּוּ מְלֵה חָדָא עַד דִּיִּסְחֵי יְדָיו. וְאִי
 תִימָא בְּגִין דְּמְלוּכְלָכִים אֲנוּן, לָאו הָכִי הוּא,
 בְּמָה אֲתְלַכְלָכוּ. אֵלָּא ווִי לְבָנֵי עֲלָמָא דְלֹא
 מְשִׁיחִין וְלֹא יְדַעִין בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיהוֹן וְלֹא
 יְדַעִי עַל מַה קְיִימָא עֲלָמָא. רוּחָא חָדָא אִית
 בְּכָל בֵּית הַכֶּסֶף דְעֲלָמָא דְשָׂרִיא תַמָּן וְאֲתַהֲנִי
 מֵהָהוּא לְכַלּוֹכָא וְטַנּוּפָא וּמֵיֵד שָׂרִי עַל אֲנוּן
 אֲצַבְּעָאן דִּידָיו דְבַר נֵשׁ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר כָּל מָאן דְּחָדִי בְּאֲנוּן
 מוֹעֲדָיא וְלֹא יְהִיב חוּלְקִיָּה לְקַדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא, הֵהוּא רַע עֵינָן שֶׁטֶן שׂוֹנֵא אוֹתוֹ
 וְקָא מְקַטְרֵג לִיהּ וְסַלִּיק לִיהּ מְעֲלָמָא וְכַמָּה
 עָקוּ עַל עָקוּ מְסַבֵּב לִיהּ. חוּלְקִיָּה דְקוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא, לְמַחְדֵי לְמַסְכְּנֵי כְּפּוּם מַה דְיָכִיל

למעפד. בגין דקדשא בריך הוא ביומיא אלין אתי למחמי לאנון מאנין תבירין דיליה, ועאל עלייהו וחמי דלא אית להון למחדי, ובכי עלייהו. סליק לעילא לחרבא עלמא.

אתאן בני מתכתא קמיה ואמרי רבון עלמא, רחום וחנון אתקריאת יתגלגלון רחמך על בנה. אמר לון וכי עלמא לא עבדית ליה אלא על חס"ד דכתיב, (תהלים טז) אמרתי עולם חסד יבנה, ועלמא על דא קיימא. אמרי קמיה מלאכי עלאי, רבון עלמא הא פלגיא דאכיל ורוי ויכיל למעפד טיבו עם מספני ולא יהיב לון מידי. אתי ההוא מקטרגא ותבע רשו ורדף אבתריה דההוא בר נש.

מאן לן בעלמא גדול מאברהם דעבד טיבו לכל בריין. ביומא דעבד משתייא, מה כתיב, (בראשית כא) ויגדל הילד ויגמל, ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק. עבד אברהם משתייא וקרא לכל רבבי דרא להיא סעודתא. ותנין בכל סעודתא דחדוה, ההוא מקטרגא אזיל וחמי אי ההוא בר נש אקדים טיבו למספני, ומספני בביתא, ההוא מקטרגא אתפרש מההוא ביתא ולא עאל תמן, ואי לאו עאל תמן. וחמי ערבוכיא דחדוה בלא מספני ובלא טיבו דאקדים למספני, סליק לעילא ומקטרגא עליה.

אברהם פיון דזמין לרבבי דרא, גחת מקטרגא וקם על פתחא כגוונא דמספנא ולא הוה מאן דאשגח ביה. אברהם הוה משמש לאנון מלכין ורבבין. שרה אוניקת בנין לכלהו, דלא הוה מהמנין פד

עניים כפי מה שיכול לעשות. בגלל שהקדוש ברוך הוא בלמים אלו בא לראות אותם בלי שבורים שלו, ונכנס עליהם, ורואה שאין להם לשמח, ובוכה עליהם. עולה למעלה ורואה להחריב את העולם,

באים בני הישיבה לפניו ואומרים: רבון העולם, רחום וחנון נקראת, יתגלגלו רחמך על בניך! אמר להם: וכי העולם לא עשיתינהו אלא על חסד, שכתוב (תהלים טז) אמרתי עולם חסד יבנה, והעולם על זה קים. אומרים לפניו המלאכים העליונים: רבון העולם, הרי פלוני שאכל ושתה ויכול לעשות חסד עם העניים ולא נתן להם דבר. בא אותו מקטרג ומבקש רשות, ורדף אחר אותו איש.

כי לנו בעולם גדול מאברהם שעשה חסד לכל הבריות. ביום שעשה משתה מה פתוח? (בראשית כא) ויגדל הילד ויגמל ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק. עשה אברהם משתה וקרא לכל גדולי הדור לאותה סעודה. ולמנו, בכל סעודת שמחה אותו מקטרג הולך ורואה. אם אותו אדם הקדים חסד לעניים והעניים בפית - אותו מקטרג נפרד מאותו בית ולא נכנס שם. ואם לא - נכנס לשם ורואה ערבוכיה של שמחה בלי עניים ובלי חסד שהקדים לעניים, עולה למעלה ומקטרג עליו.

בין שהזמין אברהם את גדולי הדור, ירד המקטרג ועמד על הפתח כמו עני, ולא היה מי שישגיח בו. אברהם היה משמש את אותם המלכים והגדולים. שרה היניקה בנים לכלם, שלא היו מאמינים פשהולידה, אלא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול הרשב"י

שיעור בזוהר היומי
0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.

ב-20 דקות
בלבד ביום-

ניתן לסיים כל ספר הזוהר
בתוך 3 שנים!.

השיעורים נמסרים על ידי
הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א

בשיתוף עם "מפעל הזוהר העולמי"
מיסודו של כ"ק
מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

ניתן גם להשיג דיסקים לשמיעה
טלפון: **0544577956 / 0548-436784**